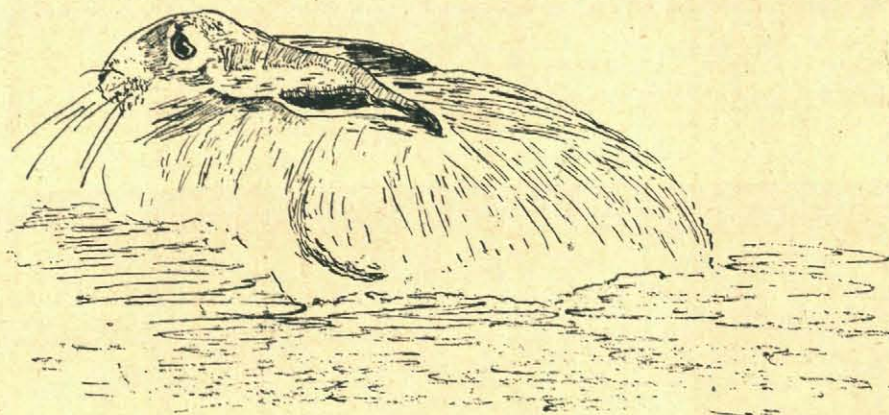

EEN LENTEMORGEN.

(Beschrijving van een tocht in 't voorjaar van 1909).

AT is er heerlijker, dan na de lange doodsche wintermaanden het nieuw ontwakend leven in tuin en park, bosch en veld gade te slaan? Dikwijls hoor ik de schoonheid der warmere luchtstreken roemen boven de onze. Daar is het altijd zomer, altijd zijn de boomen groen en bloeien er bloemen in schitterende pracht. Men kent er niet het droeve afsterven van den herfst en de leegte van den winter. Maar, denk ik dan, men kent er ook niet onze lente, onze heerlijke, zalige lente. Hoe innig mooi is een heester, die pas in blad komt. Zie, hoe de knoppen zwellen en de teere blaadjes zich naar buiten dringen. Iedere dag komen ze iets verder, tot ze de knopschubben geheel wegduwen en zich ontplooien in 't licht. En dan, welk een pracht, die jonge blaadjes in het lentezonnelicht. En welk een genot, voor 't eerst weer een vink te hooren slaan, de leeuwrik zingend te zien opstijgen in de lucht, den onstuimigen roep der lijsters te hooren. Wie de ontroering kent, die wordt opgewekt bij 't zien van 't eerste bloeiend kruid, van 't uitbottend leven aan de kale stammen, bij 't hooren

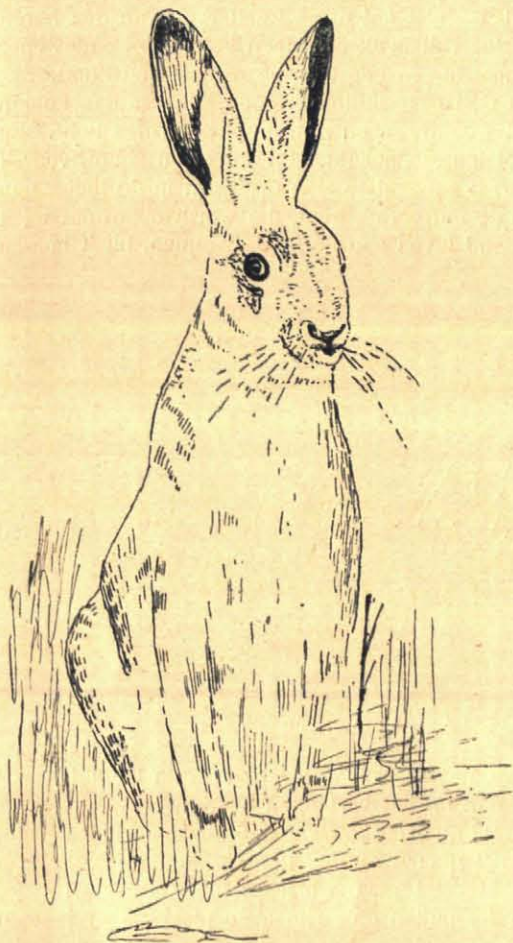
Doodstil zat hij, stijf inééngedrukt tegen den grond.

van den juichkreet der vogels, wie kan voelen, dat er «iets van lente» in de lucht is, voor dien is er geen heerlijker tijd. In hem komt dan op het verlangen naar buiten te gaan, te zien en te hooren en in zich op te nemen, zooveel hij maar kan, van dat jubelende, jonge leven.

In Februari begint het al te komen en als 't maar eventjes kan trekken we er dan op uit, om de eerste lenteboden te ontmoeten. Meestal gaan we per fiets, want dan ben je, ondanks het wonen in een groote stad, spoedig buiten op de mooiste plekjes. Er is geen sprake van, dat je dan minder ziet, dan een wandelaar. Voor een kalmpjes-rijdende fiets, gaat geen enkele vogel op de vlucht en als je de kunst verstaat, op het juiste oogenblik zeer behoedzaam af te stappen, is het tien tegen één, dat de vogel nog op hetzelfde plekje, waar je hem 't eerst hoorde, zit te zingen. Natuurlijk niet plotseling afspringen, evenmin als men bij 't loopen in eens de pas mag in houden, als men vogels wil waarnemen. Juist het plotseling afbreken van een geluid is het, wat doet schrikken, niet een geregelde voetstap of een langzaam wegstervende klank.

Zoo hadden we den vorigen Zaterdag (3 April) ook plan gemaakt, Zondags naar buiten te gaan. 't Weer was de laatste dagen mooi, nog wel koud en winderig, maar 't zonnetje scheen helder en dat maakt veel goed. We zouden er vroeg bij zijn, maar helaas, dat mis-

lukte, we sliepen te lang. Zeker hebben we daardoor veel gemist, doch niet minder welgemoed trokken we er nu om 9 uur op uit. Het woei stevig uit het Z. O. Daar we liefst op de heenreis in den wind opgaan, besloten we eerst naar Bunnik te rijden. De mooiste weg daar heen van Utrecht uit is over Rijnauwen. Dit is eigenlijk onze lievelingsweg. Tegenwoordig komen we er bijna iederen dag en altijd vinden we er wat te genieten. 't Begint al, als je nog maar pas buiten bent, bij fort Vossegat aan den Krommen Rijn. Wat we ook tegen al die forten mogen hebben, zeker is 't, dat het uitverkoren vogelplekjes zijn en één van de

.... en zat nu met de lepels recht omhoog.

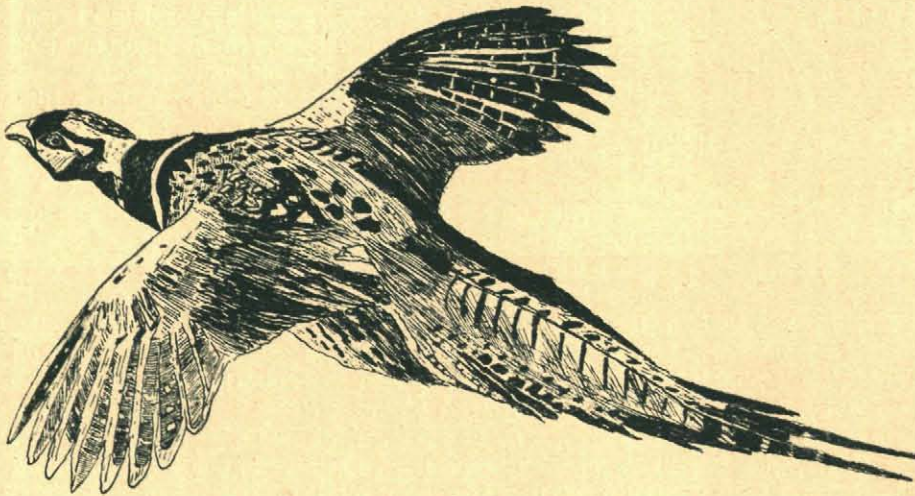
we nu aan de bouwlanden, waarop zich een paar kievitten gevestigd hebben. Die zijn het, welke we 's avonds hooren. Nu klinkt ons hun «kie-ie-wiet» — «wiet—wiet» niet zoo klagend, als 's avonds uit de verte. De prachtige vogel, hij heeft ook geen reden tot klagen, hier op dit zonnige land, in de wijde, blijde lucht. Zie hem buitelen en zwenken en dan weer minuten lang doodstil staan. Dan is 't moeilijk hem niet uit het oog te verliezen. Op deze landen zien we ook bijna altijd hazen. Laatst 's avonds nog een zevental dicht bijéén. Een zat er vlak bij ons; met den kijker konden we hem prachtig waarnemen, maar hij had ons

mooiste is wel Vossegat. Geregeld zien en hooren we hier Vlaamsche gaaien, spechten, meezen in soorten, waterhoentjes lijsters en soms ook een ijsvogel. 't Heerlijkste is het, om hier nu 's avonds bij zonsondergang te zijn. Achter de hooge boomen van het fort is de zon in 't W. verdwenen. De lucht is stil en langzaam valt de avond. 't Winterkoninkje laat nog een paar maal z'n uitgelaten lied weerklinken. Het scharrelt wat heen en weer onder de elzen aan de wal. Misschien zoekt het daar een schuilplaatsje voor den nacht, al zou een hooger plekje veiliger zijn. Nu zingen alleen nog de lijsters en dat is eenig mooi. Een is er, die duidelijk den roep van de tureluur nabootst, andere zingen hun eigen prachtig lied. Dan vliegt er plotseling één met wilden schetterroep op en verdwijnt weer in de donkere elzeboschjes. Ook uit de verte klinken lijsterstemmen en daar tusschen zoo nu en dan het klagend geluid van een kievit. Stilletjes zwemmen een paar waterhoentjes voor ons in de fortgracht. Bij onze nadering verschuilen ze zich gauw in de struiken. Even later hooren we ze nog kirren, doch nu blijven ze voor ons oog verborgen. 't Wordt langzamerhand donker, maar nog zwijgen de lijsters niet. Hun lentevreugde is te groot, hun hartstocht te hevig. Dat moet zich uiten en telkens, nu hier, dan ginds, weerklinkt het in den stillen avond.

Nu, op dezen frisschen Aprilmorgen geven de lijsters geen concert. Vossegat schijnt verlaten en wij rijden dus verder, zonder hier halt te maken. Spoedig komen

ook reeds opgemerkt. Doodstil zat hij, stijf in één gedrukt tegen den grond, de lange ooren plat neergelegd op den rug, het naar ons toegekeerde oog angstig ons aanstarend. Het licht van de ondergaande zon wierp een rossige gloed op zijn kop en borst en weerspiegelde in zijn oog. Beurt voor beurt richtten we den kijker op hem, tot een onvoorzichtige beweging van ons, hem in eens op de vlucht joeg. Een heel eind verder in het greppeltje kwam hij weer tot rust, en zat nu met de lepels recht omhoog. De anderen, die wat verder afwaren, hadden ons zeker niet gemerkt. Ze bewogen zich met kleine sprongetjes heen en weer tusschen de pas opkomende sprietjes van het zomerkoren en deden er zich stellig aan te goed.

Evenals de lijsters op Vossegat, hielden hier nu zeker ook de hazen Zondagsrust. We zagen er tenminste geen enkele. Even voorbij deze bouwlanden komt een prachtig gedeelte van den weg. Rechts op den achtergrond de bosschen van Amelisweerd, daarvoor een stuk bouwgrond, rondom door boomen en nu bruinrood getinte boschjes omgeven. Heerlijk steekt daartegen af het volle groen van het winterkoren. Links liggen boschjes van elzen, wilgen en esschen. Hier zingen in Mei nachtegalen met luste, nu nog niet. Nu krielen er roodborstjes

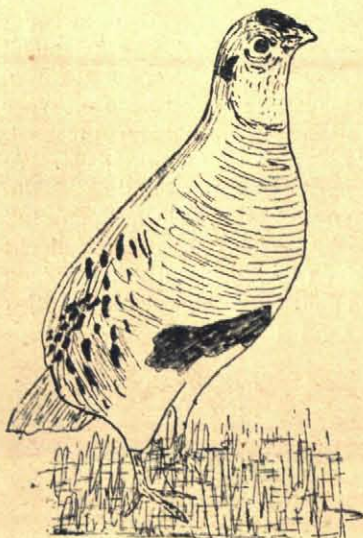

.... een prachtige haan, den weg overvliegend.

en winterkoninkjes door de dorre bladeren en laat er een »tjif-tjaf« al weer z'n eentonig liedje hooren. Een week geleden hoorden we hem voor 't eerst weer. Hier stappen we altijd even af, ook al is er oogenblikkelijk niets te zien. Je hoeft er maar even te staan, of je aandacht wordt in beslag genomen door een vink, een lijster, een roodborstje of als je bijzonder gelukkig bent, hoor je hier wel eens een fazant. Meer dan eens zagen we een prachtige haan den weg overvliegen en dan tusschen de struiken verdwijnen. Soms zien we op de bouwlanden rechts patrijzen. Ook dezen morgen zagen we een paartje, maar 't was verdwenen, voor we er den kijker op konden richten. 't Was hier tusschen de boomen al zoo warm, dat je haast lust voelde een beetje in 't gras te gaan zitten en daar een bloeiende wilgetak — ja, die stonden hier werkelijk al beladen met hunne gele pruikjes of grijsgroene dotjes — eens op je gemak te bekijken. We waren echter verstandiger en namen liever een paar takken mee om ze later thuis aan een nauwkeuriger beschouwing te onderwerpen.

Weer opgestapt komen we nu spoedig aan de donkere beukelaan van Rijnauwen. Onder de beuken zijn hier sparren geplant die echter, zooals te begrijpen is, een kommervol bestaan voeren. (In 1911 zijn de sparren dan ook gekapt). Na eenige weken, als de beuken in blad komen en de sparren zich verjongen, is die laan op z'n mooist; nu is 't er wat somber. Lichter

en warmer is 't op Rijnauwen zelf. Jammer, dat we hier niet eens mogen wandelen buiten de paden. 't Is zoo'n heerlijk plekje. Op de groote bank tegenover de poort hebben we

Patrijs (man).

den vorigen zomer menig half uurtje gerust en genoten van 't zonlicht in het beukenloof en van 't vogelconcert rondom ons. Achter de bank bloeien in 't bosch tusschen de klimopbladeren honderden en honderden sneeuwkllokjes. Nu in April zijn ze ons eigenlijk 't aankijken niet meer waard, ondankbaren die we zijn. Met genoegen hebben we er begin Februari een koude tocht voor over, om hier die vroegste »nakend-eerstjes« te zien verschijnen, maar nu een heel koor van hen de witte klokjes luidt, trekt het gele kopje van het klein hoefblad aan den overkant en de flits, die daar door de struiken huppelt meer onze aandacht en we vergeten een bezoek te brengen aan de sneeuwkllokjes. De kamperfoelie staat hier al geheel in blad, lichtegroene en paars-roode blaadjes, nog als vleugeltjes tegen elkaar gevouwen. Zie de beukeknoppen zwellen, maar de linde heeft de lenteboodschap nog niet ontvangen.

De weg gaat nu door den tuin van huize Rijnauwen en dan over den Krommen Rijn. Die brug is ook al weer een bezoek overwaard, om 't prachtige uitzicht dat je van hier hebt. Meer dan eens hebben we ook hier een ijsvogel gezien en we hopen hem nog wel eens weer aan te treffen. Op de brug bestijgen we ons stalen paard weer en zijn nu in een ommezen op de Bunniksche weg even voor

Bunnik. Wie deze streek kent, zal 't met mij eens zijn, dat 't een van de schilderachtigste is in de buurt van Utrecht. Die aardige, witte huisjes om het eenvoudige kerkje, temidden van boomen en heesters, kon ik schilderen, dit was mijn eerste werk. Ros zijn de aardkluiten van 't nu nog kale land getint door 't gouden zonlicht. Over eenige maanden hier de golvende korenzee, de velden vol klapprozen en korenbloemen en aardaker en vrouwen-spiegel. Maar 't mooist is Bunnik, als de kersenboomen en de appels en peren bloeien en het roodstaartje en de geelgors er zich weer laten hooren. In een appelhof, iets dichter bij Utrecht, dan waar de Rijnauwensche weg uitkomt op den Bunnikschen, zagen we laatst op een morgen een paar steenuiltjes. Ze zaten zich lekker te zonnen op een dikken tak, dicht bij den stam. De oogen hadden ze open, maar ze knipten er telkens mee voor 't felle licht. Ons schenen ze niet te zien, we konden ze tenminste naderen tot op een meter of 5, maar voor een troepje musschen gingen ze er van door, zonder bepaald door die deugnieten te zijn verjaagd. Wie een avondwandeling maakt van Utrecht langs den Krommen Rijn tot Rijnauwen (langs de z.g. Bruggetjesweg) kan dikwijls hun schelle kreet vlak bij zich hooren, zonder dat hij den vogel gezien heeft. En dan.... herinneringen aan akelige spookverhalen en geheimzinnige sprookjes uit onze jeugd komen op en onwillekeurig versnellen we huiverend, even den pas. Dan bemerken we voor een oogenblik, dat iets van die vrees uit vroeger eeuwen ook in ons nog leeft en ons bevangen kan....

Utrecht.

S. J. GEERTS—RONNER.

(Wordt vervolgd).

